

stupku bodu 1 § 6 cit. zák. ustanovení nezakládá. Podle toho, co bylo uvedeno, je stížnost odůvodněná a musilo proto býti nař. rozhodnutí, jež vykládá zákon nesprávně, zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.880.

Zaměstnanci veřejní: * Úředník jest podle § 84 odst. 1 služební pragmatiky (č. 15/1914 ř. z.) zásadně oprávněn ohlásiti svůj bezvýhradný a bezpodmínečný výstup ze státního služebního poměru, nemá však právního nároku na to, aby úřad přijal k tomuto ohlášení výstupu připojené další přání nebo úpravu ať časově či jinak vyjádřenou.

(Nález ze dne 29. dubna 1935 č. 15.200/35.)

Věc: Dr. František V. v J. proti ministerstvu vnitra o resignaci na služební místo určitým dnem.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním z 22. dubna 1931 ohlásil st-l zem. úřadu v Praze svoji resignaci na místo vrch. komisaře politické správy se žádostí, aby vystoupení jeho ze služebního poměru vzato bylo na vědomí ke dni 4. května 1931, ježto dnem 5. května 1931 má možnost nastoupiti za výhodných podmínek místo advokátního koncipienta k dokončení své advokátní praxe, poněvadž se míní v budoucnu věnovati advokátní praksi.

Výměrem z 25. dubna 1931 vzal zem. úřad v Praze oznámení st-lovo, že vystupuje ze státní služby, podle § 84 služ. pragm. na vědomí s připomenutím, že vystoupením ze služebního poměru pozbývá podle § 86 služ. pragm. všech oprávnění, práv a nároků z tohoto poměru vyplývajících pro sebe i své příslušníky... Výplata služebních platů byla spolu zastavena koncem měsíce dubna 1931. Dále bylo přednostovi okr. úřadu ve D. nařízeno, aby dekret teno doručil st-li a zprostil ho služby zároveň s doručením dekretu. Dekret tento byl podle doručního lístku doručen st-li dne 29. dubna 1931 a byl st-l podle zprávy okr. úřadu ve D. z 29. dubna 1931 zproštěn činné služby při tomto úřadu dnem 29. dubna 1931.

Z výměru zem. úřadu v Praze z 25. dubna 1931 podal st-l odvolání z 29. dubna 1931, jemuž nevyhovělo min. vnitra nař. výnosem.

Nss uvažil o stížnosti toto:

Na sporu jest otázka, zdali st-l jakožto vrch. komisař polit. správy mohl prohlásiti svou resignaci ke dni 4. května 1931, jak tvrdí st-l, či zdali úřad přijav resignaci může tuto provést před tímto termínem. — — — — —

V oddíle IV. s nadpisem »Změny ve služebním poměru a jeho zrušení« obsahuje služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. v §§ 84 až 86 předpisy o zrušení služebního poměru státního pragmatikálního úředníka jednak

vystoupením, jednak při propuštění, jakož i při zrušení služebního poměru podle §§ 10 a 11 služ. pragm. V konkrétním sporu jde nesporně o zrušení služebního poměru st-lova vystoupením či resignací st-le na služební místo vrch. komisaře polit. správy. Tu pak chápe stížnost předpis § 84 služ. pragm. v tom smyslu, že založeno bylo jím pro státního úředníka právo na to, aby byl ze státní služby propuštěn určitým jím blíže označeným dnem, chce vyčísti z předpisu toho závěr, že jest ponecháno volné disposici dotyčného úředníka, aby sám určil, od které doby má nastati zmíněná změna v jeho právním poměru ke státní správě a povinnost státní správy, aby propustila státního úředníka ze státní služby dnem, který si oprávněncem sám zvolil. Činí tak neprávem.

Podle výslovného znění § 84 odst. 1 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. v německém autentickém textu »Der Beamte ist berechtigt, seinen Austritt aus dem Dienstverhältnisse zu erklären . . .«, jakož i z § 84 odst. 2 služ. pragm.: »Die Austrittserklärung bedarf der Annahme . . .« a konečně z § 85 odst. 1 služ. pragm.: »Eine Austrittserklärung ist als angenommen . . .« plyne, že státní úředník ve smyslu čl. I odst. 1 služ. pragm. jest oprávněn jen prohlásiti, že ze služby vystupuje. Toto oprávnění úředníka prýští již z povahy služebního poměru státního úředníka sama. Mohl-li totiž za platného práva státně-zaměstnaneckého státní poměr úřednický býti založen jen svobodným vstupem do státní služby a přihlédne-li se k tomu, že služební poměr aktivního úředníka státního vyžaduje, aby se úředník věnoval svému úřadu s plnou silou a svědomitostí (§ 21 služ. pragm.), že mu ukládá za povinnost služební poslušnost (§ 22 služ. pragm.), aby dbal ve službě i mimo službu stavovské vážnosti, choval se v souhlase s požadavky kázně (§§ 24 až 27 služ. pragm.), aby docházel přesně do úřadu (§§ 28, 29 služ. pragm.), volil svoje bydliště podle § 31 služ. pragm., upustil od provozování vedlejšího zaměstnání (§§ 33, 34 služ. pragm.), — musí býti úředníku volno, aby, nutí-li ho k tomu osobní poměry (na př. otřesené zdraví, možnost získati lepšího životního postavení atd.), neb snad i poměry politické, aby prohlásil, že ze státní služby vystupuje a tak přivodil rozvázání služebního poměru a s ním spojených práv a povinností, ovšem vyjímajíc povinnost mlčenlivosti ve věcech úředních, jež podle § 23 odst. 3 služ. pragm. trvá i po rozvázání služebního poměru nadále.

Toto zásadně volné oprávnění státního úředníka ze státní služby vystoupiti jest omezeno toliko potud, 1. že jest vyloučeno, jestliže úředník převzal závazek tomu se přičící (§ 84 odst. 1 věta první služ. pragm.), a 2. že prohlášení výstupu ze služebního poměru musí býti v každém případě podáno písemně (čili nemůže býti podáno ústně) a u služebního úřadu (§ 84 odst. 1 věta druhá a § 9 odst. 4 služ. pragm.).

O případ 1. v konkrétním případě nejde. Že pak prohlášení st-lovo bylo podáno písemně a u služebního úřadu, není sporné. Než úředník, kterýž uplatnil nárok, aby byl ze státní služby propuštěn, zůstává i nadále v aktivní službě a postihují ho tudíž v neztenčené míře povinnosti, jež zákon aktivnímu úředníku státnímu ukládá (§§ 21 atd. služ. pragm.), a nesmí proto úředník, jenž podal prohlášení o výstupu ze služebního

poměru, beze všeho opustiti službu, nechce-li se vydati nepříznivým následkům takového svémocného se vzdálení z úřadu (viz na příkl. § 41 zák. č. 81/1853 ř. z.).

Předpisuje totiž § 84 odst. 2 služ. pragm., že prohlášení výstupu vyžaduje přijetí úřadem podle platných předpisů k tomu povolaným. Přijetí prohlášení o výstupu může pak se státi buď doručením výměru příslušného úřadu, že se resignace výslovně přijímá, pokud se týká finguje zákon — zřejmě in favorem úředníka — přijetí tehdy, není-li přijetí odepřeno ve čtyřech týdnech (§ 85 odst. 1 služ. pragm.). Přijetí ohlášení výstupu zákonu plně vyhovujícího může býti podle § 84 odst. 2 věty druhé služ. pragm. vázáno podmínkou řádného odevzdání úřadu a může býti odepřeno jen tehdy: 1. Je-li úředník v disc. vyšetřování nebo 2. ručí-li peněžními závazky ze služebního poměru (§ 84 odst. 3 služ. pragm.). Ostatně žádá realizování nároku na resignaci vždy a v každém případě, aby žadatel byl aktivní služby výslovně dekretálně zproštěn (§ 47 odst. 2 služ. pragm.).

Z těchto vývodů plyne, že, pokud se týká obsahu prohlášení výstupu, jest úředník zásadně pouze oprávněn prohlásiti, že ze služebního poměru státního vystupuje bezvýhradně a bezpodmínečně. Připojí-li však úředník svému prohlášení, že ze služebního poměru státního vystupuje, ještě další projevy po stránce časové nebo jinaké, bude záležitosti v každém jednotlivém případě na obsahu a rozsahu úředníkem projeveného ohlášení. Bude totiž záležitosti na tom, zdali připojené prohlášení další projevy mají 1. význam pouhého přání či 2. zda tvoří s prohlášením výstupu ze služebního poměru jeden nedílný celek.

V 1. případě vyjadřuje úředník svoji vážnou a neodvratnou vůli, že ze služebního poměru státního vystoupiti chce v každém případě beze zřetele k tomu, zdali budou či nebudou také splněny jako přání vyjádřené projevy prohlášení. V tomto případě bude pak na povolaném úřadě, aby podle svého volného uvážení rozhodl, zda projevenému přání úředníkovu vyhověti chce. Nevyhoví-li přesto úřad projevenému přání, neporuší tímto postupem nijaké subj. právo úředníka, jež by bylo v řízení správním, pokud se týká před nss-em, stíhatelno.

V případě 2. váže úředník svůj projev ohlášeného výstupu ze služebního poměru státního na určité časové neb jinaké podmínky a dává tím najevo, že připíná platnost a účinnost ohlášení výstupu na současné splnění jím kladené podmínky. V takovém případě musí úřad povolaný — ovšem podle svého volného uvážení — zprvu rozhodnouti, zdali na kladené podmínky úředníka chce přistoupiti, a může jen v kladném případě vyvoditi z prohlášení úředníkovu další důsledek, t. j. resignaci na službu.

Než jak v případě 1., tak i v případě 2. vyžaduje přijetí prohlášení výslovného dekretálního vyřízení kompetentním úřadem a nemůže proto býti přijetí s přáním spojeného neb podmíněného ohlášení výstupu suplováno tím, že pokládá se za přijaté, není-li přijetí odepřeno ve čtyřech týdnech (§§ 85 odst. 1 služ. pragm.), a to proto, že ohlášení

výstupu shora pod 1. a 2. označené vybočuje z mezí oprávnění úředníka, jenž podle shora již cit. zákonných norem může ohlásiti výstup ze služebního poměru zásadně bezvýhradně a bezpodmínečně.

Nss dospívá proto k právnímu názoru, že úředník jest podle § 84 odst. 1 služ. prag. č. 15/1914 ř. z. zásadně oprávněn ohlásiti svůj bezvýhradný a bezpodmínečný výstup ze služebního poměru státního, že však nemá právního nároku na to, aby úřad přijal k tomuto ohlášení výstupu připojená další přání nebo úpravu ať časově neb jinak vyjádřenou.

Applikují-li se tyto vývody na dnešní případ, patrno z děje, že st-l »ohlásil svou resignaci se žádostí, aby vystoupení jeho ze služebního poměru vzato bylo na vědomí ke dni 4. května 1931...« a tedy vyslovil st-l jen přání, aby úřad vzal jeho vystoupení z úřadu na vědomí k určitému dni, nevyjádřil však v podání tom způsobem jakoukoliv pochybnost vylučujícím, že vystoupení ze služebního poměru má platiti a má mítí účinnost jen tehdy, bude-li vzato na vědomí dnem 4. května 1931. Ale pak žal. úřad za daného stavu neporušil žádného subj. práva st-lova, jestliže přijal resignaci st-lovu, nepřihlédnuv z důvodů shora uvedených k termínu 4. května 1931, a vyvodil z přijetí resignace a jejího doručení důsledky pramenící z ustanovení § 86 odst. 1 služ. prag. a § 139 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

Č. 11.881.

Živnostenské právo: »Místní potřeba« při udílení koncese hostinské; osvobození od průkazu způsobilosti podle § 3 odst. 1 písm. d) zák. č. 112/1927 Sb.

(Nález ze dne 29. dubna 1935 č. 15.294/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 4451/25, 9194/31; 8739/30, 9829/32 a j.

Věc: Společenstvo hotelierů, hostinských, výčepníků a vinárníků v Č. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi hostinskou.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím udělil žal. úřad v cestě instanční Jindřichu H. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě čp. ... v Č. s oprávněním podávati pokrmy, čepovati pivo a víno, a čepovati a v drobném prodávati jemné likéry. — — —

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost pokládá nař. rozhodnutí za nezákonné především proto, že žal. úřad nepřihlížel k výnosu min. obch. z 19. února 1922 č. 5538, který prý jest výkladem předpisu § 18 odst. 3 živ. ř. o posuzování místní potřeby. V tom však nemá stížnost pravdu. Uvedený výnos nemá povahu všeobecně závazné právní normy, nýbrž jest toliko pokynem nadřízeného úřadu úřadům podřízeným. Jeho nedbání nezakládá nezákonnost rozhodnutí úřadů živn. (srovn. nálezy Boh. A 4451/25, 9194/31).